

Caarnalawiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • kevät 2005

4

Tuliwirran vouti lähti käräjäimään

8

Hirveästi hirveä hiihdettiin

17

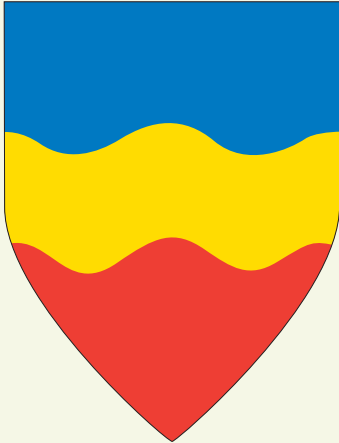
Lujakallion kesä 2005

Tervetuloa pitäjään

Caarnalaiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • kevät 2005

Tuliwirran pitäjä on Elävä Keskiaika ry:n keskiaikapuolen alueiden yhdistymä joka käsittää Haapawirran kaupungin (Espoon alue), Kylmälän kylän (Kirkkonummen alue), Tulivainion kylän (Nurmijärven alue) ja Linnakosken kylän (Helsingin alue).

Elävä Keskiaika ry:n kotisivut löydät osoitteesta www.keskiaika.org

Caarnalaiwa on Tuliwirran pitäjän lehti. Artikkelit ovat yksittäisten harrastajien kirjoittamia ja edustavat täten kirjoittajien omia kantoja.

Toimitus

Päätoimittaja:

Cecilia da Mare eli Minna Tiihonen
minna.tiihonen@pp2.inet.fi

Lehden taitto & layout:

Serafina de Castillon eli Satu Kaksonen
ladyserafina@hotmail.com

Tämä lehti on ilmestynyt vuoden 2005 maaliskuussa.

Tuliwirran pitäjän kotisivut:
www.keskiaika.org/tuliwirta

Sisältö

Päätoimittajan kuulumisia	3
Käräjät	4
Hiidenhirvenhiihto 2005	8
Uutisia pitäjästä	11
Cecilian matkalaukussa	12
Keskiajan varrelta	16
Lujakallion kesä 2005	17
Konventti V	18
Palautetta	21

Kannen kuva: Vouti käräjillään.
Kuvaaja: Serafina eli Satu Kaksonen.

Päähörhön pohdintoja

Puheenparsi puntarissa

Ensin tämä aihe nousi esille Lujakallion suunnittelukokouksen jälkimainingeissa viime tammikuun lopulla, ja seuraavaksi sitä pohdittiin Lord Peterin kuuluisten juustovoileipiä ääressä eräässä torstai-tapaamisessa: kyse on vanhasta tutusta jutusta eli keskiaikajuhlaan soveltuvasta puheenparresta.

Olen huomannut, että uudet kiinnostuneet ovat varsinkin ensimmäisen pukutapahtumansa kynnyksellä varsin huolestuneita kielellisistä seikoista. Mitä jos en osaa sanoa mitään, mitä jos minulta lipsahtaa jotain, miten muut siellä puhuvat, miten minun on puhuteltava muita? Pelko ihmisten suuttamisesta, huomautuksen saamisesta ja jopa jalkapuuhun joutumisesta tuntuu aidolta.

Tässä vaiheessa olisi oikein hyvä muistaa, että erehdys ja välinpitämättömyys ovat kaksi täysin eri asiaa. Itse en olisi ollenkaan näreissäni siitä, jos ensikertalainen vahingossa lipsahtaisi nykyajan puolelle: tekevälle sattuu ja virheistä opitaan. Mutta auta armias, kun joku monen monta vuotta keskiaikaa harrastanut alkaisi keskellä juhlaa selittää esimerkiksi ”selaisesta laatikosta, jossa on puiset kehykset ja jossa liikkuu pieniä nukkeja.” Aina vaan paranee, kun tarina jatkuu niin, että ”joskus nämä nuket puhuvat vieraita kieliä, ja silloin laatikkoon laitetaan paperinpalasia, joihin on kirjoitettu samat asiat suomeksi, jotta mekin huonooppiset ymmärtäisimme...” Vähempikin pistää miettimään, että olikohan se nyt aivan tarpeellista sanoa noin keskiaikajuhlissa?

Tietenkään emme osaa puhua samoin kuin keskiaikaiset esi-isämme, mutta pienikin ajattelevaisuus ihan vaan puheenaiheiden valinnassa saattaa pelastaa monen juhlimaan saapuneen tunnelman. Mehän olemme keskiaikailijoita, emme voi olla niin kiinni televisiossa ja tietokoneissa ettemmekö voisi olla puhumatta niistä edes yhtä pientä viikonloppua! Noin neljästi vuodessa elämme kaksi vuorokautta kerrallaan maailmassa, jossa päivittäinen

ruoka, kivat hovivaatteet ja jousiammunta ovat ne kaikista tärkeimmät asiat. Jos tämä heijastuu myös puheenparresta, asiat ovat varsin hyvällä tolalla.

Ja sitten kun se tahaton moka tapahtuu, parasta on kun ei suureen ääneen pyy-

tele anteeksi ja pahoittele rumaa kielenkäyttöään. On hyvinkin mahdollista, ettei onnellinen juhlija tunnelmansa pauloissa edes huomaa mitään tapahtuneen.

— Cecilia da Mare

Vouti lähti käräjäimään!

Sakon uhalla pitää kaiken kansan saapuman Haapawirran kaupungin Wanhaan Wiljavarastoon, ilmoitti vouti Lord Jarl-Erik Barkehjelm kirjeessään. Ja kansa saapui herkkukorit pullollaan. Saapui paikalle myös ylhäistä väkeä; itse paronitar Lady Isidora of Blackwater kunnioitti piskuisen pitäjämme käräjäintipäivää läsnäolollaan. Tuliwirran pitäjän voudilliset käräjät pidettiin 18.12. Mankkaan Makasiinilla.

Hyväntuulinen kansa kokoontui Wanhalle Wiljavarastolle lauantaipäivänä. Väkeä tuli monesta kylästä ja jälleennäkeminen pitkän tauon jälkeen oli iloinen. Kaikki odottivat uteliaina ja innokkaina tulevia käräjiä.

Vouti Lord Jarl-Erik Barkehjelm jakoi huomiotaan kaikelle paikalle saapuneelle kansalle sekä viihdytti hänen ylhäisyyttään paronitar Lady Isidora of Blackwateria parhaan taitonsa mukaan. Kun käräjäimisen aika tuli, voutimme arvokkaasti laitto kaulalleen voudilliset käädyt ja julisti käräjät avatuiksi.

Asia on susi

Pitäjän väki ilmaisi huolestuneisuutensa alueen susikannan kasvusta. Väkeä muistutettiin, että susien ulvontaa on ajoittain kuultu ja Kylmälän kylästä on kadonnut tietävästi ainakin yksi porsas. Voutimme kaikessa viisaudessaan ehdotti pitäjän välle susipäivää, jossa parhaalle turkistuotajalle olisi tiedossa palkkio. Vouti ilmoitane susipäivän ajankohdasta erikseen.

Linnain Koski ja Tulien Wirta

Linnakosken kylänvanhin Lord Irodion Vädur af Carelen kera kirjurinsa kaartin kersantti John de Ryesin esitti voudille kylänsä terveiset sekä ilmaisi halunsa liittyä Tuliwirran pitäjään. He esittivät kylän sensuksen, jossa seitsemän kyläläistä oli merkitty varmasti asuvaksi kylään. Lisäksi väkikirjoissa näkyi useita nimiä, jotka vain huhujen mukaan asuvat kylän alueella. Heidät oli kuitenkin merkitty kirjoihin mukaan aikaisemman kuninkaallisen määräyksen perusteella.

Linnakosken kylälle esitettiin, että he tarkistaisivat sensuksensa ja merkitsisivät siihen vain kylän todelliset rekisteröidyt asukit. Muut merkittäisiin epämääräisiin metsäin kulkijoihin vaikka oleskelsivatkin Linnakosken kylän alueella. Näin vältämme Tuliwirran pitäjän suhteettoman suuren väkimäärän kasvun.

Serafina oli tarkistanut karttakirjoja ja todennut, että Tulien Wirta lähtee pohjoisesta Tulivainiosta, laskien Kylmälän

kylän ohi Haapawirran kaupunkiin ja siitä mereen. Haapawirran kaupungin pohjoisosassa aika lähellä Tulien Wirtaa risteää Linnain Koski. Serafinan mukaan näiden kahden joen välille olisi mahdollista kaivaa väylä, kunhan ensin varmistetaan, ettei se sotke kyseisten jokien virtauksia. Tästä innostuttiin suuresti, sillä Linnakosken satama antaa koko pitäjälle tällöin satamaedun.

Vouti Lord Jarl-Erik Barkehjelm julisti väen suosiollisuuden johdosta Linnakosken kylän kuuluvaksi Tuliwirran pitäjään. Paikalla ollut väki onnitteli täydestä sydämestään kylänvanhinta ja hänen kirjuriaan.

Pitäjäläiset kiittelivät voutia asian käräjille tuomisesta. Onhan nimittäin niin, että koska pitäjä on alueiden liittoutuma, ei siihen liittoon voi noin vain liittää uusia alueita – vaikka se taloudellisesti kannattaisi – kysymättä alkuperäisten asukkien mielipidettä. Silloinhan pitäjän alkuperäinen tarkoitus menettäisi merkityksensä.

Herra vouti cera arvomerkkein.

Kuvat: Serafina

*Sven mac Croban,
voudillinen kirjuri.*

Kartoitus

Paronitar Lady Isidora of Blackwater ehdotti, että Pyörrevirran paronikunnan väestä kerättäisiin erityinen karttaryhmä, joka piirtäisi karttaan kaikki tunnetut alueet. Karttaan merkittäisiin myös joet sekä niiden yhtymäkohdat.

On tietävää, että sekä paronikunnan alueiden ulkopuolella että asuttujen alueiden välissä on tuntemattomia alueita. Karttaryhmän täytyykin pohtia, millä tavoin nämä alueet tullaan karttoihin merkitsemään. On myös tiedossa, että melkein jokaisen kartturin piirtämät kartat ovat aivan erilaisia, joten Pyörrevirran karttaryhmän täytyy pohtia sitä, kenen laskelmien perusteella he alkavat karttaa tekemään. Pyörrevirrassa ei ilmeisesti suhtautua maanmittaajaa?

Paronittaren tarkoitus oli ilmeisesti tulevassa juhlassa ilmaista hakuun paikat paronikunnan karttureiden kollegioon. Jäämme jännityksellä odottamaan ketkä onnekkaat pääsevät tätä haastavaa tehtävää tekemään.

Joka toiselle kuoppaa kaivaa

Blazon de Orin -niminen kauppahuone oli toimittanut voudille kirjeen, jossa pyydetään oikeutta harjoittaa kaivostoimintaa pitäjämme alueella. Kaivajina toimisivat Sotanorsut.

Paikalla ollut väki ihmetteli kovasti ennen kuulumatonta kauppahuoneen nimeä ja paronitar terävänä muisti heti, että kyseinen kauppahuone ei kuulu kauppiaiden kiltaan. Kukaan ei tuntunut tietävän ketkä kuuluvat Blazon de Orin -kauppahuoneeseen tai edes että ketkä ovat sen edustajia. Käräjillä päätettiin, että kauppahuoneelta vaaditaan ennen asian lopullista käsittelyä selvitys, että ketä ryhmään kuuluu.

Ennen luvan antamista päätettiin testata kauppahuoneen kaivutaidot antamalla heidän palkkalistoillansa olevien Sotanorsujen kaivaa erittäin tiukasti valvottuna Tulien Wirran ja Linnain Kosken välisen väylän. Tämä koekaivutyö määrittää kaivajien ammattitaidon ja sen myötä

jatkossa kauppahuoneen omien kaivospaikkojen laadun ja määrän.

Kun tai jos itse kaivulupa Blazon de Orin -kauppahuoneelle annetaan, siihen tullaan kirjaamaan ehdoiksi muun muassa, että kaivostoiminta ei saa aiheuttaa räjähdyksiä, myllyjen tuhoutumisia, työtätekevien maanviljelijöiden katoamisia, torppien palamisia, laivojen uppoamisia tai mitään muutakaan sellaista haittaa. Lisäksi pitäjän alueen kievarit ovat oikeutettuja hakemaan vahingonkorvausta kauppahuoneelta tai sen edustajilta mikäli ilmenee sellaista haittaa, että se on epäilemättä Sotanorsujen aiheuttamaa.

Lisäksi kauppahuone ei tule saamaan vapaata oikeutta kaivaa mistä tahansa milloin tahansa, vaan heidän kaivospaikkansa tullaan jokainen hyväksymään erikseen ja kaivupuuhiaan tullaan seuraamaan erittäin tarkasti. Jotkut Haapawirtalaiset näkivät mielissään kauhukuvia reikäjuustoksi kaivetusta kaupungin Keihäsmäestä.

*Celestinus mac Croban
ja Anna Veikontytär.*

*Paronitar
Lady Isidora
of Blackwater.*

Kivinen tie

Haapawirtalaiset ehdottivat, että jos Haapawirran lähetyvillä tehdään sellaista kaivostointia, josta sivutuotoksena on kivenjätkäleitä, Haapawirta voisi suosionosoituksena saada käyttöönsä nuo kivet. Kaupunki käyttäisi niitä muurin ja mahdollisesti tienkin rakentamiseen.

Käräjöinnistä myllyksi

Voudillisilla käräjillä päätettiin käydä varmistamassa Tulivainion myllyn toimintakunto ja jos se on hyvä, kylälle aletaan etsiä kauan kaivattua mylläriä. Tavoitteena on alkaa tehdä enemmänkin jauhoja heti kun satamayhteys saadaan käyttöön. Vouti esitti suuren ihmetyksen siitä, että kun kerran Tulivainiossa asustaa kauniita nuoria neitosia, ei kylälle ole vapaaehtoista mylläriä löytynyt! Liekö kyseessä huhut potentiaalisesti suurista vaadittavista myötäjaisrahoista...

Jälkipuinti

Käräjien jälkeen vouti maisteli paikalle tuotuja herkuja ja tyytyväisenä ilmoitti, että pitäjän alueen rouvat ja neidot ovat edelleenkin erinomaisia leipojia. Kaikki täyttivät kupunsa, minkä nyt vilkkaalta keskustelulta ehtivät. Käräjien tuomat uudet tapahtumat olivat kaikkien huulilla. Myös Linnakosken kylänvanhinta ja kirjuria onneltiin ja kiiteltiin ahkerasti.

Info!

Pitäjä on kahden tai usemman eri alueen muodostama yhdistymä, jossa on vähintään 20 jäsentä. Pitäjällä on Vouti, jonka tunnus on tummat metalliset käädyt kaulassa.

Sven mac Crohanin tekemien käräjien pöytäkirjausten perusteella kirjoitti

Vouti cera rouva Alinkan.

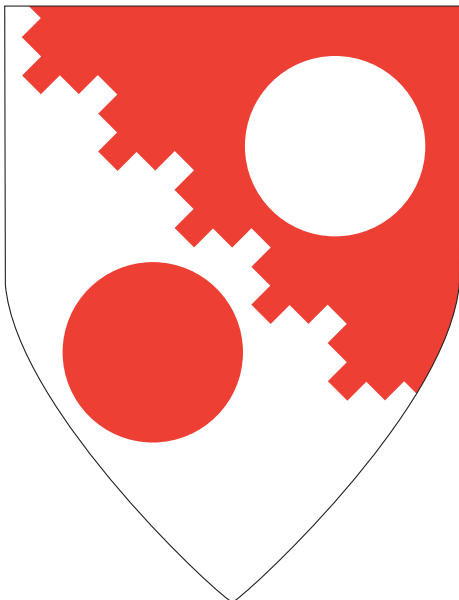
Serafina de Castillon

*Irodion Wädur af Carelen,
Linnakosken entinen kylänvanhin.*

*John De Ryes, Linnakosken
uusi kylänvanhin.*

Linnakosken vaakuna

Väelle tietäväksi tehtäköön, että Linnakosken vaakuna kuuluu seuraavasti: Kerrotulla muurikorolla punaiseen ja hopeaan lohkoisella kilvellä kaksi vuoroväristä kuulaa.

Tervetuloa Linnakoski!

Linnakosken uusi kylänvanhin kevään 2005 vaalien perusteella on John De Ryes ja kirjurina jatkossa toimii Fremon venetsialainen.

Linnakosken kylä on nykymaantieteellisesti Helsinki. Kylänvanhimman yhteystiedot löydät kotisivuiltamme osoitteesta www.keskiaika.org -> etusivulla vasemmassa reunassa alueiden yhteystiedot.

Linnakoskeen uusimman censuksen mukaan kuuluvat

1. Irodion
2. Adele
3. John
4. Fremon
5. Andrei
6. Alfhild
7. Styrbjörn

”Hiidenhirven-
hihto 2005 käytiin
tällä kertaa vaativissa
olosuhteissa: Pukkisaar-
ren kapea riistapolku
nousuineen, laskui-
neen, mutkineen toi
vaihtelua ja väriä kisaan.
Lukuisista kaatumisista
ja ulosajoista huolimatta
kaikki joukkueet selvisi-
vät maaliin; palkintojen
sekä keiton jaolle.”
raportoivat Sommel-
o ry:n nettisivut.

Hiidenhirven Hihto 2005

Eäbtövalmiina!

Suksien vaihto ei muuten ollut mitenkään helppoa bommaa...

Monien kommelluksien kautta (en enää ikinä lähde Helsinkiin ilman karttaa!!) pääsimme Wilhelmin kanssa lopulta Pukikisaareen. Emmekä olleet edes myöhässä. Ilma oli kostea ja lumi alkoi sohjoontua. Tuuli meni ikävästi vaatekerrosten läpi ja melko pian alkoivat varpaat olla kosteat.

Joukkueemme oli kasassa puolen päivän aikoihin. Hiihtämässä olivat (hiihtöjärjestyksessä) Lauretta, Wilhelm, Ilmari ja Geraint. Halusin aloittaa, koska tiesin olevani huonoin hiihtäjä ja ampuja. Saisivat pojat sitten paikata seuraavilla kierroksilla. Jäällä sai hiihtää omalla vastuulla, virallinen reitti seurasi rantaviivaa. Ennen kilpailua kiersimme ladun, taikka siis polun, ympäri ja kuuntelimme kisäsäännöt. Kanssakilpailijaa ei kuulemma saanut tökkiä sauvalla ja ainoastaan hirveä sai ampua...

Minun kierrokseni oli tuskallista katsottavaa: kaaduin ensimmäisessä mäessä, sukset lähtivät irti kaksi kertaa ja kunto alkoi pettää viimeisillä metreillä. Enkä minä siihen hirveen osunut, nuolet eivät lentäneet edes lähelle. Kädet tärisivät niin, etten pystynyt vetämään jännettä tarpeeksi taakse. Päätin sillä hetkellä, että tarvitsen oman jousen... ja naisväkeä varten olisi varmaankin mukavaa saada omat sukset. Meidän suksiemme siteisiin olisi mahtunut kaksi minun kenkääni kerralla. Mutta meillä olikin kaksi korstoa hiihtämässä myös. Kiristin nahkaremmiä minkä pystyin, mutta silti sukset pyörivät jaloissani kaikkiin ilmansuuntiin. Jäin jo alkumatkasta viimeiseksi ja sain vasta ammunta-paikalla kiinni edellisen joukkueen. Ammunta meni, kuten jo sanoinkin, täysin poskelleen ja jouduin hiihtämään sakkokierroksen. Tämä tarkoitti rämpimistä

Jarl-Erik Kaukokatse

Ilmari ja Geraint, komistukset keskittymässä kilpailuun.

Wilhelm ja Lauretta.

Näillä suksilla ei voitettu kilpailua, sanoi eräs joukkue ja paistoi tulella makkarat.

suksien kanssa mäki ylös ja tolppaannojalleen laitettun kilven kiertämistä niin, ettei kilpi kaatunut. Ja sitten sai laskea alas vaihtopaikalle. Pojat kiersivät lenkin huomattavasti nopeammin kuin minä, mutta kukaan ei osunut yhtään paremmin siihen hirveen. Ankkurimme Geraint saapui ammutapaikalle yksi suksi kainalossa ja toinen rikkinäisenä jalassa. Sitkeänä hän kiersi sakkokilven ja sitten meidän joukkueemme oli maalissa. Mutta emme olleet viimeisiä! Aika pitkän ajan kuluttua meidän jälkeemme saapui maaliin vielä yksi joukkue.

Voitto meni kolmannen kerran Venäjälle, joten äyskäri jäi heille, kunhan se ensin oli tyhjennetty jalosta juomasta. Joukkueen edustaja piti pitkän puheen venäjäksi, jonka eräs ystävänsä käänsi

suomen kielelle. Lahjoja jaeltiin ja ystäviä kiiteltiin. Varustepalkinnon voitti Hollolan joukkue, joka oli ensi kertaa kisassa mukana. Varustekilpailun tuomari oli kuulemma kahden vaiheilla, mutta ei kertonut mikä se vaihtoehto voittaneelle joukkueelle oli.

Huomasin vilun hiipivän jäseniini ja selkää pitkin alkoi kulkea vilunväreitä. Monella muullakin alkoi olla nenänpää punaisena, kenellä kylmästä, kenellä jostain muusta syystä. Ihmiset alkoivat valua pois Pukksaaresta ja melko pian tämän jälkeen meikäläisetkin lähtivät yksi toisensa jälkeen kotia kohti. Wilhelminkin kanssa pohdittiin kotimatkaa, että harjoitukset eivät varmaankaan olisi meille kahdelle pahasta, ainakin ammuttaa voisimme parantaa huomattavasti.

Lauretta of Palatine

Oma satama!

Tuliwirran pitäjän vaakuna on ”Siniseen ja punaiseen katkoisella kentällä kultainen aaltohirsi”. Värit tulivat Kylmälän sinisestä, Haapawirran punaisesta ja Tulivainion kullasta.

Pitäjään kuuluvat kylät Haapawirran kaupunki (Espoon alue), Kylmälän kylä (Kirkkonummen alue), Tulivainion kylä (Nurmijärven alue) ja Linnakosken kylä (Helsingin alue).

Pitäjän vouti on lord Jarl-Erik Barkehjelm.

Pitäjän lehden nimi on Caarnalaiwa. Se ilmestyy noin 1-5 kertaa vuodessa PDFnä pitäjän kotisivuilla ja paperiversiona seuran tapaamisissa.

Pitäjän omat kotisivut löydät osoitteesta www.keskiaika.org/tuliwirta

EK 6 vuotta

Elävä Keskiäika ry täytti 6 vuotta 23.1.2005. Vuospäivää ei juhlittu erikseen, sillä muita juhlia oli lähellä.

Satamassa sataa

Linnakosken kylän liittymisen myötä pitäjämme saa oman sataman. Mikäli Sotansojen kuopan kaivuutaidot pääsevät pian testaukseen, saamme hetkessä esteettömän vesireitin koko matkan Tulivainiosta Linnakosken sateiseen satamaan. Odottelemekin kärsimättöminä lumen ja jäiden sulamista.

Haapawirran merkkipäivä

Haapawirran kaupunki täyttää lauantaina 23.4.2005 kokonaiset 2 vuotta. Merkkipäivän juhlistamista koskevat tiedot tulevat seuran sähköpostilistalle.

Viiritalkoot

Pitäjän lippuja olisi mukava päästä ripustelemaan juhlatilojen seinille. Järjestämme jossain vaiheessa viiritalkoot, johon jokainen pitäjän asukka innoissaan tulee kirjaamaan.

Pitäjäläisten esittelytekstit

Tuliwirran pitäjän sivuilla on pitäjäläisten esittelyt. Usealta puuttuu vielä esittelyteksti ja/tai kuva!

Markkinakesä 2005 näyttää tällä hetkellä seuraavalta

Toukokuu

28.–29.5. Varjagi-Festivaali Puotilassa
www.kaupunginosat.net/puotila

Kesäkuu

30.6.–3.7. Turun keskiaikaiset markkinat
www.turku.fi/kulttuurikeskus/keskiaika/

Heinäkuu

2.–3.7 Euran muinaismarkkinat
Mannilan Härkänummen viikinkikylässä
www.eura.fi/tapahtumat/tapahtuma.htm#7

29.–30.7. Saltvikin viikinkimarkkinat

www.aland-vikingar.com

Aika?

Hollolan keskiaikamarkkinat
www.keskiaika.fi

Elokuu

6.–8.8. Hakkapeliitta-tapahtuma
Tammelassa Forssassa
www.surffi.net/~aura/hakkapeliitta/realindex.html

20.–21.8. Hämeenlinnan keskiaikamarkkinat

www.htk.fi/linnantapahtumat/keskiaika

27.–28.8. Muinaismarkkinat Pukkisaarella

www.sommelo.hai.fi

7.–14.8. Visbyn keskiaikamarkkinat
www.medeltidsveckan.com

Serafina de Castillon

Ihmeellinen

Irlanti

Christ Church Cathedralin kiviseinät koboavat komeasti kohti taivasta.

Book of Kells on yksi maailman vanhimmissa käsikirjoituksista

Useampi kuin yksi keskiaikaharrastaja on tahtonut luoda itselleen irlantilaista syntyperää olevan hahmon, mikä ei enää tämän matkan jälkeen pienimmässäkään määrin hämmästyttä minua. Lampaiden ja Guinness-oluen keskeltä löytyy keskiaikailijalle niin paljon ihasteltavaa ja ihmeteltävää, että yhdeksän päivää kyseisessä maassa ei ole muuta kuin pintaraapaisu Irlannin värikkääseen historiaan.

Viikinkien jalanjäljillä

Kuusikymmentä viikinkien sotalaivaa ilmestyi ensimmäistä kertaa Irlannin pääkaupungin Dublinin läpi virtaavan Liffey-joen suulle vuonna 837, ja viisi vuotta myöhemmin koko satama oli otettu norjalaisten hallintaan. Alkuperäinen viikinkiasutus muodostui vähitellen alueelle, joka yhä edelleen tunnetaan keskiaikaisena kaupunginosana: sitä rajasivat Liffey-joen lisäksi St. Audoen's lännessä ja viikinkien itsensä rakentama linnoitus idässä. Muutamaa vuosisataa myöhemmin tämän linnoituksen paikalle koho-

si se vaikuttava rakennus, joka nykyään tunnetaan nimellä Dublin Castle.

Dublin Castlen rakennustyöt aloitettiin vuonna 1204 Jaakko-kuninkaan määräyksestä. Rakentaminen oli kaikkea muuta kuin nopeaa ja ylivoimaisesti suurin osa linnasta on tänä päivänä 1700-luvun kuosissa. Alkuperäisestä normannilinnoituksesta on jäljellä vain yksi ainoa torni, vuonna 1258 valmistunut Record Tower. Nimensä mukaisesti tornissa säilytettiin vuosisatojen ajan kaupunkilaisia koskevia dokumentteja ja arkistoja, mutta sisällissodan puhjettessa vuonna 1921 ne siirrettiin hyökkäysten pelossa toisalle. Suunnitelma oli hyvä mutta meni pieleen, sillä siinä missä Record Tower selvisi sodasta naarmuitta, dokumenttien uusi säilytyspaikka Four Courts arvokkaine arkistoineen paloi maan tasalle vuonna 1922. Nykyisin Record Tower toimii Irlannin poliisin, gardain, museona.

Dublin Castlen kierroksella pääsee tornin lisäksi näkemään sen, mitä mui-

St.Audoenin kirkko ja puisto, osa vanhinta Dublinia.

naisesta viikinkimuurista on jäljellä. Tämän epämääräisen kivikasan kerrotaan olevan vanhin jäljellä oleva palanen Dublinin historiaa. Oppaan mukaan seinän kohtalo vahvistaa sen, että viikingit olivat erinomaisia sotureita ja merenkävijöitä, mutta ”not very good at building things.”

Kirkko ja sen kaveri

Dublinissa yleensä, ja keskiaikaisessa kaupunginosassa erityisesti, ei tarvitse kauaa kävellä kun vastaan jo tulee kirkkoja. Kaksi suurta, Christ Church Cathedral ja St. Audoen's, sijaitsevat melkein vierekkäin vanhassa kaupunginosassa. Kirkkojen välittömässä läheisyydessä on myös keskiaikakeskus Dvblinia, ja vieressä kiertää vuonna 1240 rakennettu kaupungin muuri portteineen. Kirkot ja niiden läheiset maisemat ja puutarhat ovat juuri sellaista herkkua, josta ei Helsingissä pääse osalliseksi.

Keskiajalla Christ Church Cathedral muodosti yhdessä Dublin Castlen kans-

sa kaupungin tärkeimmän keskuksen. Christ Church rakennettiin alun perin vuonna 1038 tanskalaisvoimin, mutta noin sadan vuoden päästä se rakennettiin uudestaan – tällä kertaa kivistä – vuonna 1170 Irlannin vallaneen anglo-normanniaatelisten Richard de Claren toimesta. Tämä paremmin Strongbow'n nimellä tunnettu herra käynnisti uudelleenrakentamisen vuonna 1172, ja tässä kivisessä asussaan Christ Church ympäristöineen on edelleen. Turistin näkökulmasta katsottuna halvin tapa päästä nauttimaan Christ Church Cathedralista myös sen sisäpuolelta on ostaa lippu, joka kattaa Christ Churchin lisäksi keskiaikakeskus Dvblinia sisäänkäynnin. Dvblinia ei sinänsä tarjoa mitään uutta tai yllättävää, mutta keskiaikaharrastajan näkökulmasta katsottuna se kyllä kuuluu Dublinin must see-kohteisiin.

Kun seisoin ystäväni kanssa katselemassa alueen toista suurta kirkollista monumenttia, noin vuonna 1190 normannien toimesta rakennettua St.Audoen's:n

Record Tower on ainoa säilynyt keskiaikainen osa Dublinin linnaa.

Keskiaikakeskus Dublinia tarjoaa yleiskuvan elämästä keskiajalla.

St. Kevin's Kitchen ja yli tubat vuotta vanha katto.

anglikaanikirkkoa, viereemme pysähtyi suu virneessä irlantilaismies, joka kysyi, että mitä te siinä mokomaa protestanttikirkkoa tuijotatte, kun tuolla vähän matkan päässä olisi oikein mukava katolinen kirkko...

Maaseudulla

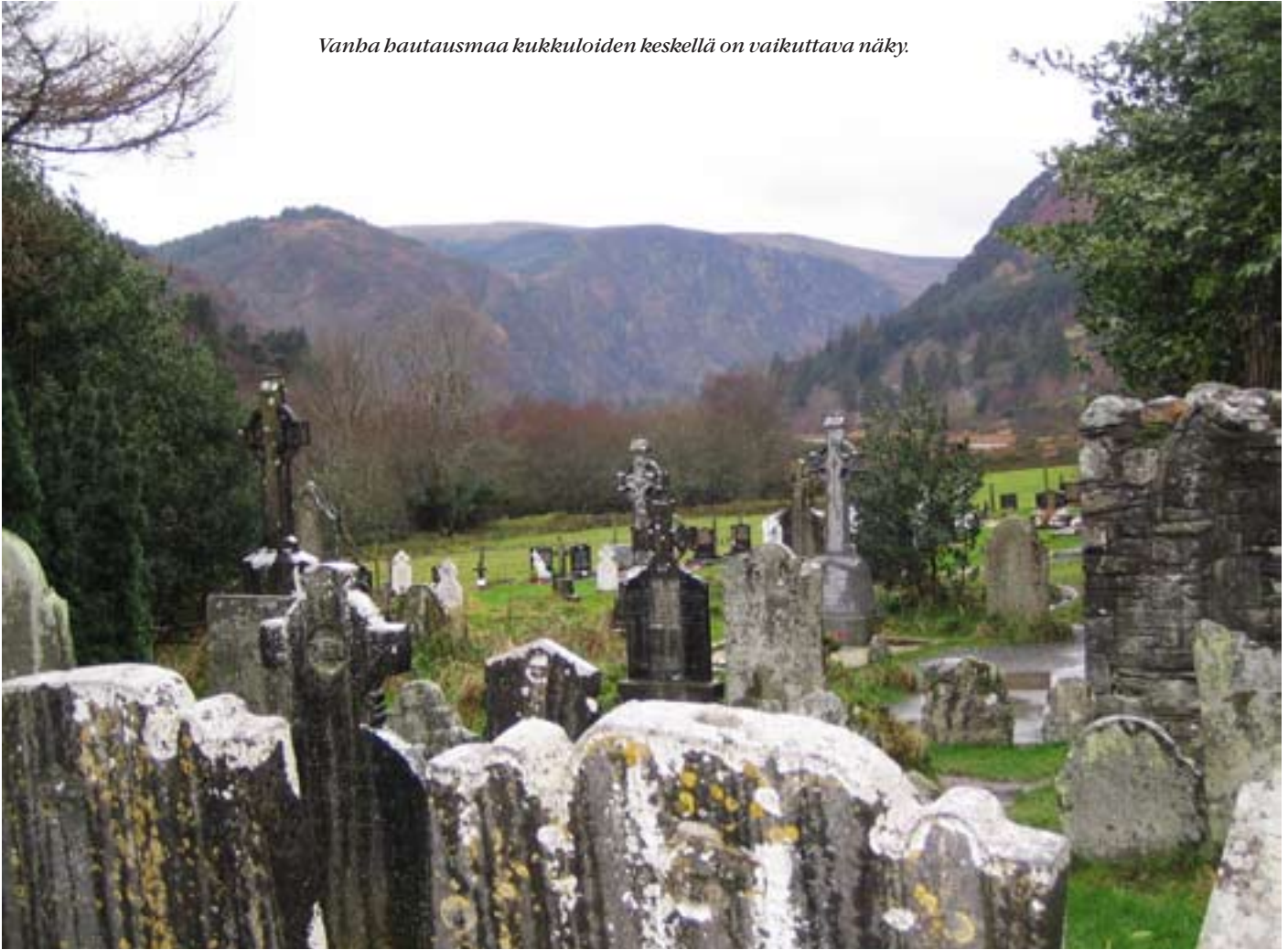
Dublinin ulkopuolella pystyimme valittavasti viettämään vain yhden ainoan päivän – ja senkin totaalissa vesisaatteessa. Ehkä kuitenkin osittain synkästä säästä johtuen Wicklow Countyn alueella sijaiseva Glendalough teki minuun lähtemättömän vaikutuksen näköaloiltaan, tunnelmallaan ja historiallaan.

Kävimme vierailulla kahden järven välissä sijaitsevalla alueella, jossa jo niinkin aikaisin kuin 500-luvulla on sijainnut luostari. Tänä päivänä luostarista on jäljellä rauniot sekä luostarin portti. Portti on sinänsä ainutlaatuisen, että se on yhä pystyssä: samaa ei pääse näkemään missään muualla Irlannissa.

Porttia ja raunioita vaikuttavampi ja tunnetumpi nähtävyys on kuitenkin niiden vieressä seisova Round Tower, joka on lähtöisin 900-luvulta. Ulkoisesti edelleen täysin moitteettomassa kunnossa oleva torni oli alun perin hyvin monikäyttöinen: sen sisältä soitettiin kelloja kansan kokoamiseksi yhteen ja se muodosti luostarin ja lähiseudun asukkaille suojan kaikenlaisia vihollisia vastaan. Nykyään torni on sisältäpäin siinä kunnossa, ettei sen huipulle enää ole mitään asiaa: sisällä joskus olleet porrasrakteet ovat tyystin romahtaneet.

Tornin ja luostarin lisäksi maisemaa ovat aikoinaan hallinneet useat muutkin rakennukset. Näistä yksi, St. Kevin's Kitchen, on yhä kattoineen kaikkineen pystyssä. Pyhä Kevin oli Glendaloughin luostarin perustaja, jonka elinvuosiksi on esitetty niinkin pitkää aikaväliä kuin 498-618. Rakennusten lisäksi vaikuttava näky ovat lukuisat hautakivet ja kelttiristit, jotka ympäröivät luostaria. Hautausmaahan haudataan lisää ihmisiä vielä nykyäänkin.

Vanha bautausmaa kukkuloiden keskellä on vaikuttava näky.

Pintaraapaisun pintaraapaisu

Näiden edellä mainittujen lisäksi ehdin Dublinissa näkeä ja kokea seuraavaa, mitä suosittelen lämpimästi kenelle tahansa maahan matkaavalle:

Book of Kells. Vuodesta 1541 lähtien Trinity Collegen tiloissa säilytetty uskonnollinen käsikirjoitus, jonka historia ulottuu aina 500-luvulle asti. Book of Kells on luultavasti alun perin Ionan luostarisaarelta peräisin ja se on yksi hienoimmista ja vanhimmista lähteistä muinaisen Irlannin tyyliin ja taiteeseen.

Museum of Archaeology and History. Suuri ja ilmainen museo täynnä esineitä, arkeologiaa ja tarinaa alkaen jo ajalta kauan ennen keskiaikaa ja jatkuen aina 1900-luvun alkuun. Sijaistsee aivan Dublinin keskustassa.

Cecilia kävi Irlannissa tammikuussa 2005.

Reissu keskittyi Dubliniin ja sen lähiympäristöön.

St. Patrick's Cathedral. Irlannin tärkeimmän pyhimyksen Patrickin nimeä kantava katedraali, jonka sijaintipaikan lähetyillä pyhän Patrickin kerrotaan 400-luvulla kastaneen joukoittain paikallisia kristityiksi.

Viking Splash Tour. Nimi kuulostaa hauskalta ja tätä mainostettiin kovasti, mutta kokeilematta jäi, kahdesta syystä: aikaa ei ollut kaikkeen, ja tammikuussa mikään veteen liittyvä ei houkuttanut niin suuresti. Mutta jos joskus Dubliniin matkustatte, ottakaa tästä tarkemmin selvää ja kertokaa sitten minullekin!

Round Tower; Wicklow'n valokuvatuin kobbe.

Cecilia da Mare

Sattuuhan sitä

...paremmissakin perheissä et laps kirveen nieli. Ei siinä muuten mitään, mutta kun kirves oli talon aino.” kuuluu vanha sanonta. Kansaa huvittaakseni kerron sattuman keskiajan varrelta. Älkää kuitenkaan sortuko kuvittelemaan, että tämä tarina ei olisi tosi.

Elävä Keskiaika ry:n perustamisen aikoihin vierailimme porukalla erään toisen keskiaikaseuran telttaleirillä Raaseporissa. Leiri itsessään oli niityllä lähellä Raaseporin linnaa ja iltaisin kulku usein suuntautuikin tunnelmallisille raunioille.

Eräänä kesäisenä yönä istuimme Leonillan ja Isidoran kanssa linnan ylimmässä tornissa. Söimme ja joimme, juttelimme ja nauroimme. Ajaton tunnelma muuttui käsinkosketeltavaksi, kun aamuinen usva nousi niittyjen päälle. Tornista kurkkiesaan saattoi nähdä kun hitaasti liikkuva usva valui äänettöminä lauttoina linnan entisiin vallihautoihin. Ja kaukaa kajastivat aamuauringon ensimmäiset aavistavat säteet, mutta luonto oli vielä hiljaa. Leonilla lumoavalla korkealla äänellään lauloi lauluja kaukaisilta mailta ja ääni kaikui pitkin linnan vanhoja kosteita käytäviä, kerroksesta toiseen, ajasta ikuisuuteen.

Lämpimästä kesäyöstä haltioituneena olin liikkeellä paljain jaloin ja valkoisessa enkelihihaisessa keskiaikapuvussani. Mukana meillä oli suuri lyhty jossa paloi valkoinen kynttilä. Tuulenhenkäykset kävivät linnassa ja puulattia naris. Tunnelma oli upea.

Kaukaa usvan takaa alkoi kuulua hiljaista pörinää, joka päättäväisesti lähenei raunioita. Tornissa innokkaana mietin, että ketä sieltä tulee. Silmiä siristellenkään en nähnyt tulokkaita, joten odotelin kärsivällisesti kuulostellen lähestyvää ääntä. Jonkin ajan kuluttua tulkitsin, että sieltä tullaan kahdella mopolla. Ja oikeasapa olin, mutkittavia hiekkateitä pitkin linnan vallihaudan ylittävälle sillalle ilmestyi kaksi nuorisomopoa, joita ohjas-

ti kaksi poikaa ja heidän kyydissään oli kaksi tyttöä. Iloinen nelikko jätti mopot sillan ja hiekkatien mutkaan, heitti kypärät sillan kaiteelle ja suuntasi kulkunsa raunioille. Reipas naurunremakka kai-kuikin pian linnan käytävissä.

Konkkaronkka hoiperteli sillalta linnan sisäpihalle ja ykköskerroksen vanhan keittiön kautta leveään portaikkoon joka johtaa kolme kerrosta ylöspäin. Me taas olimme tornissa, josta lähtee kapea koko seinän mittainen parvi johtaen samaiseen leveään portaikkoon. Lähdin innokkaana tulijoita vastaan. Ajattelin että he ovat varmasti sen toisen seuran keskiaikaharrastajia, jotka olivat käyneet yöllisellä retkellä lähikapakoissa tai yöuinnilla läheisellä uimapaikalla. Tartuin lyhtyyn ja suuntasin kulkuni kapeaan pimeään käytävään parvelle, jossa ainoan turvallisuuden tunteen tuo jykevä puinen kaide.

Lyhdyn valo kajasti kaiteen pystypuiden väleistä luoden pyyhkäiseviä valokiiloja vastapäiseen ikivanhaan kiviseen seinään. Paljain jaloin liikkuessani kivilattia ei kuulunut mitään ääntä. Pitkät valkoiset hihani loistivat varmasti lyhdyn kajossa. Portaita ylöspäin tömistelevien askeleet ja naurunremakka lopuivat tokan kerroksen kohdalla. Sitten kuului värisevä tytön ääni, joka kuiskasi ”Hei... mitä... seis... katsokaa tonnel!” Hiljaisuuden laskeuduttua Leonillan kauris laulu kaikui vaimeana käytävissä. Kavahdin kuiskausta, kurkkasin kaiteen yli ja nostin lyhtyäni valaistakseni alemman kerroksen paremmin. Näin alhaalla neljän nuoren aikuisen kasvot, jotka katsoivat silmät rävähtämättä ylöspäin. Heidän

kasvoiltaan kuvastui sellainen kauhu, että itsekin melkein säikähdin. Tuijotimme hetken liikkumatta toisiamme kunnes yksi pojista lähti paniikinomaisesti ryntäämään portaita alas. Hänen perässään syöksyivät kaksi muuta. Yksi tytöistä jäähmettyi hetkeksi kauhusta paikalleen kunnes tajusi hankin lähteä pakoon. En ole varmaan ikinä nähnyt kenenkään juoksevan niin lujaa karkuun. Järjettömän paon säikäyttämänä haukoin itsekin henkeä ja mietin, että tätä tilannetta voi ainoastaan enää pahentaa se, että lähden huutelemaan heidän peräänsä jotakin. ”Älkää pelätkö lapsoset. Tulkaa takaisin! Olen ihan kiltti.” Sanat eivät tuntuneet vähimmissäkään määrin järkeviltä, joten nielaisin ne.

Tornista näimme kuinka porukka lähes kaikilla neljällä tassullaan rypi sillan yli mopoille ja ajoi täyttä vauhtia pois. Taisi kypäräkin päätyä päähän vasta vauhdissa. Leonilla ja Isidora olivat ihmeissään tästä näystä, joten kerroin heille, mitä oli juuri tapahtunut. He nauroivat ja laittoivat lauluksi. Pakenevaa mopon ääntä säästi näin linnan tornista kaikuva kaksiaäninen korkea naisten laulu.

Järkytyksestä selvittyäni minuakin alkoi hymyilyttää hieman. Mietin että minäkäläinen sattuma osuikaan sinä kesäisenä yönä kohdalleni: Raaseporin vanha linna, usvainen kesäyö, paljain jaloin äännettömästi liikkuminen, valkoinen enkelihihainen selkeästi keskiaikainen puku, lyhdyn valo ja se unenomainen laulu. Tarinan opetus onkin, että älä leimaa lähimmäistäsi hulluksi, jos hän väittää nähneensä aaveen. Tarina voi olla todempi kuin äkkipäätään kuvittelisikaan.

Serafina de Castillon

Lujakallion kesä 2005

Iloinen väkijoukko kerääntyi Serafinan ja Celestinuksen kotiin tammikuussa 2005 suunnittelemaan tulevan kesän rakennusprojekteja. Ainakin kokousintoa löytyi. Toivottavasti myös rakennusviikonloput saavuttavat yhtä suuren suosion.

Kaartin rakennus

Kaartin rakennuksen suunnittelu pyörähti innokkaasti käyntiin, sillä siitä tulisi ensimmäinen talviasuttava majoitusrakennus – ja se olisi rakennusviikonloppujen takia erittäin tärkeä apu. Rakennusilmoitus on mahdollista tehdä 4 x 5 m ”varastorakennuksesta”.

Rakennuksen lämmitystapa on vielä auki. Sähköähän alueella ei ole ja avotulisijaa ei rakennuslain mukaan voi kyseisen tyyppiseen rakennukseen tehdä, joten ainoa mielekäs vaihtoehto näyttää olevan kamiina. Se toki ei ole keskiaikainen keksintö, mutta toimisi lämmitysvaihtoehtona kunnes parempaan on mahdollisuus. Celestinus ja Leonilla puuhastelevat rakennussuunnitelman kimpussa.

Maa on kaartin rakennuksen kohdalla hyvin kalteva, joten jos rakennus halutaan suoraan, pitää joku kulma/kulmat sijoittaa isojen kivien päälle.

Yhteinen illaviettopaikka

Olemme suunnitelleet keskelle aluetta yhteistä illanviettopaikkaa. Tarkoituksena on käydä kysymässä paikalliselta sahalla reunat siistimättömiä pitkiä ja leveitä lautoja, joista tehtäisiin pöytien laskupinnat. Yritämme tutkailla jos Lujakalliossa olevista tukeista saisi halkaistua penkin istuinosa.

Vieraile Lujakallion kotisivuilla
www.keskiaika.org -> *maa-alueemme*

Uusi ruuanlaitto-tulisija

Keskustulisijan eli suurtulisijan viereen olisi tarkoitus tehdä ruuanlaittotulisija, jonka ulkopuoli muurataan tai kylmämuurataan luonnonkivistä ja jonka sisus täytetään hiekalla puoliväliin asti. Tulisijaan tehtäisiin lokeroita, joiden väliin pystyy viirtämään ritiloita ja alle saa kätevästi tullen. Näin ruokaa voidaan laittaa seisten eikä hankalassa asennossa kykkien.

Muut projektit

Kotisivuillamme www.keskiaika.org -> etusivun vasemmassa reunassa linkki ”maa-alueemme” löytyy Lujakalliolle omat sivut. Siellä on esiteltynä kaikki projektit sekä kokousten päätökset.

Tekemistä riittää!

Tekemistä on paljon, mutta kuten aikaisempinakin kesinä, projektit edistyvät nopeasti kun on paljon tekijöitä. Tule sinäkin mukaan rakennusviikonloppuihimme!

Rakennusviikonloppuja sovittiin seuraavasti:

- vkl 14 eli pe 8. – su 10.4.2005 pesukatoksen kunnostusta ja vesipadan paikan raivausta sekä soritusta. Vessojen viimeistelyä.
- vkl 18 eli to 5. – su 8.5.2005 kaartin tuvan pohja”valua”. Tuolien ja pöytien rakennusta. Mahdollisesti myös ruuanlaittotulisijan aloitus.
- vkl 20 eli pe 20. – su 22.5.2005 kaartin tuvan rakentamista. Ruuanlaittotulisijan jatkamista. Tuolien ja pöytien sekä vanhojen rakennusten suojaamista.
- vkl 24 eli pe 17. – su 19.6.2005 kaartin tuvan rakentamista. Vesisäiliön korotus.

Info!

Lujakallio on Elävä Keskiaika ry:n omistama 3,3 Ha maa-alue Hämeen Hattulassa. Aluetta on rakennettu pienellä budjetilla omalla väellä muutaman vuoden ajan. Tällä hetkellä alueella on sadekatos, kaivo, suurtulisija ja kaksi vessaa sekä raivattuja polkuja, piikattuja teltan vaarvoja ja keskeneräinen pesukatos.

Kesä huipentuu yhteisleiriin

Lujakallion kesä huipentuu yhteisleiriin, joka on la 16.7. – to 21.7.2005. Tarkoituksena on aloittaa leiri lauantaina iltaa kohden rakentuen aikakautiseksi – sunnuntai, maanantai, tiistai ja keskiviikko ovat aikakautisia päiviä – ja torstai on purkamis- ja siivouspäivä.

Leiri on historiallinen leiri joka on suunnattu useammalle historian elävöittämiselle. Kutsuttuja ovat Harmaasudet, SCA eli Suomen Keskiaikaseura, Viikinkiajan Laiva ry, Sommelo ry, WarusSeppäin Kilta ry, Alasin ry ja Vapaa-kompania. Leiri ei siis ole Elävä Keskiaika ry:n tapahtuma, vaan kutsu yhteisleirille - siis ainoastaan järjestämämme leiri mutta kaikkien seurojen tapahtuma.

Tsekkaa: www.keskiaika.org/yhteisleiri05

Serafina de Castillon

Info!

Konventti on kansanomaisempi lyhenne sanoista Conventus Studiorum, lat. opiskelu kokoontuminen. Tapahtuma on Elävä Keskiäikä ry:n koulutusviikonloppu, joka järjestetään noin kerran puolessa vuodessa. Tapahtuma suuntautuu nimenomaan tekemiseen, ei pelkästään luennointiin. Marraskuussa 2004 tapahtuma järjestettiin jo viidennen kerran!

Jo viides Konventti!

Sierlan leirikeskuksessa Nummi-Pusulassa koettiin 12.-14.11.2004 jälleen onnistumisen hetkiä. Elävä Keskiäikä ry:n koulutusviikonloppu tarjosi monenlaista uutta opeteltavaa ja kuunneltavaa.

Perjantai-ilta ja edessä viikonloppu ystävien kanssa. Mikäs sen ihanampaa? Varsinkin kun osaavia kouluttajia on tulossa talo täyteen, eikä koulutuksen järjestäjällä ole heidän opetuksensa tasosta huolen häivää. Siellä minä seisoin, Sierlan por-

tailla, täysin omissa ajatuksissani kun ensimmäiset kouluttajat ja oppilaat saapuivat paikalle.

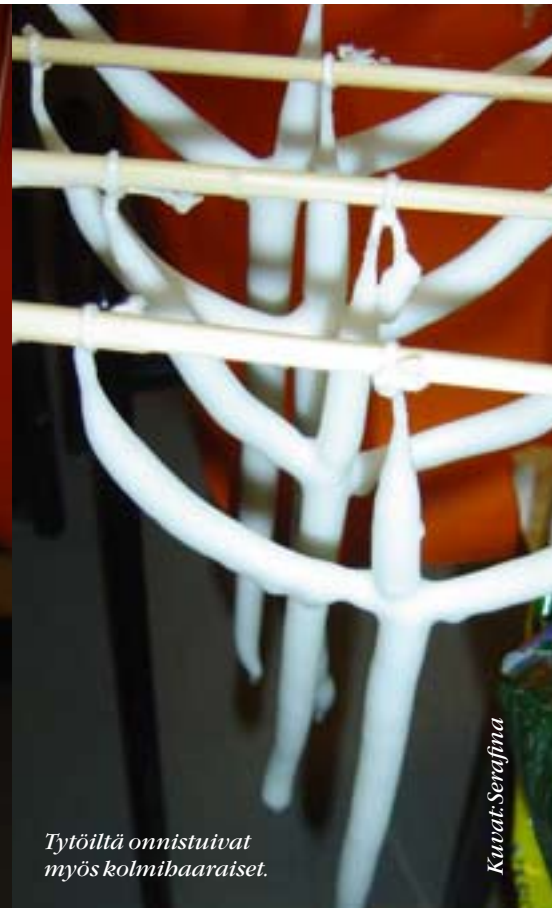
Välittömästi iloinen keskustelu ja nauru alkoi kaikua tapahtumapaikalla. Väki valitsi nukkumasijansa ja tyytyväisenä suunn-

tasi kulkunsa keittiön lämpöön. Muutamassa tunnissa suurin osa ihmisistä olikin valmiina ja valppaana oppimaan uutta.

Lauretta aloitti kynttilänvalunsa keittiössä ja kaikki tungeksivat valajien ympärillä uteliaina. Hellalla oli suuri metalli-

Sarin ja Seijan upeat kynttilät.

Tytöiltä onnistuivat myös kolmibaaraiset.

Kuvat: Serafina

pönttö, johon laitettiin kahta erilaista murskaa ja sitten sitä alettiin lämmittämään. Ja kun lämpeni, hämmennettiin. Ja kun oli tasaista, päästiin aloittamaan valaminen. Aluksi homma näytti siltä, että sitä narua saa hamaan ikuisuuteen asti kastaa sinne mönjään, mutta seuraavan kerran keittiössä käydessään tajusi että osa kynttilöistä oli jo valmiina. Olivat muuten uskomattoman upean näköisiä kynttilöitä, ainutlaatuisia jokainen!

Illemmalla saunoimme ja paistoimme makkaraa, sitten jostain kumman syystä väki kerääntyi taas keittiöön. Istuskelimmekin melkein aamuun asti jutellen, kertoen erilaisia tarinoita ja nauraen vatsamme kipeiksi. Vasta aamun sarastaessa viimeiset kömpivät nukkumaan.

Dagen efter

Lauantai-aamu alkoi Elisabetin lautanauhapeduilla. Piste keräsi useita kiinnostuneita nauhantekijöitä ja tulokset olivat aivan mahtavia. Toinen toistaan upeampia nauhoja syntyi päivän mittaan.

Seuraavana vuorossa oli Ingeborgin luento Kristinuskon leviämisestä keskiajan Suomessa, jota kuunnellessa oli hyvä nä-

vertää nauhaa. Luento oli monen mielestä erittäin kiinnostava ja luennoitsija erittäin osaava!

Marian piste lipuista ja viireistä alkoi luennon jälkeen. Kiinnostuneita oli paikalla mukava määrä ja opetustuokio käsitteli lippujen ompelun lisäksi myös vaakunoita itsessään. Claus oli tuonut näyttille itse ompelemansa kaksipuolisen keihäslipun, jota joukolla ihasteltiin. Ensimmäiseksi ompelutyöksi se oli upea! Pisteelle osallistuneet olivat erittäin tyytyväisiä saamaansa opetukseen ja Maria sai vielä jälkikäteenkin paljon kehuja.

Iltapäivä kului erilaisten käsitöiden merkeissä niin rattoisasti että ilta tuli melkein liiankin nopeasti. Kävimme taas saunomassa oivassa puusaunassa, paistoimme makkaraa takkatuvassa ja sen jälkeen väki kokoontuikin yllättäen jälleen keittiöön. tarinat, turinat ja hillittömät naurut jatkuivat aamupuolelle yöstä asti.

Dagen efter dagen efter

Sunnuntaina Cecilia koulutti käsinpuottuja nyörejä ja osa osallistujista jatkoi edelliseltä päivältä kesken jääneitä käsitöitä. Kaunis ilma houkutteli myös ulos.

Cecilia, Lauretta ja Sari. Taustalla Tuura.

Kuvat: Serafina

Anna ja vanne,
kumpi pyörii enemmän?

Cecilia, Lauretta ja Elisabet punomassa nyörejä.

Maria, leidi
lätynpaistajana.

Eleanorin upea
lautanauba.

Päivä kului rauhallisissa ja hyväntuulissa tunnelmissa. Loppusiivous meni erittäin nopeasti ja pääsimme hyvissä ajoin lähtemään pois. Kotiin ajellessani hymisin tyytyväisyyttä. Oli ollut jälleen kerran aivan mielettömän mukava viikonloppu!

Leipää ja lettuja kansalle

Lauretta ilostutti lauantaina leipomalla paikanpäällä leipää. Mahtavat tuoksut levisivät leirikeskukseen ja väki suuntausi askeleensa keittiöön. Leipä teki kaupansa ennennäkemättömällä vauhdilla.

Sen jälkeen tehtiin lettutaikina, jota paistoi ensin Serafina ja sen jälkeen Maria ja Tuura. Myös letut hävisivät lautasilta hyvin nopeasti! Tietenkin syömisestä puheen ollen voisin lähteä mainitsemaan mitä kaikkea napostelimme päivän mittaan ja vielä yöllä... mutta olen kiltti ja jätän lauseen tähän.

Lasten riemua

Konventissa oli tälläkin kertaa mukana pienokaisia. Ja luonnollisesti hekin oppivat uutta. Anna opetteli käsitöiden lisäksi pyörittämään hula-hula -vannetta. Tyttö innostuikin uudesta taidostaan niin kovasti, ettei äidillä ollut mitään paineita keksiä hänelle viikonlopuksi tekemistä.

Sunnuntaina Auriana ja Anna juoksivat pitkin pihaa. Kun kysyin heiltä että mitä he tekevät, he kertoivat olevansa kastematojen ensiapuryhmä. He nostavat matoja lätäköistä ja antavat niille sor-

mella ensiapua. No, mikäs sen oivempi leikki, ajattelin ja jatkoin kulkuani. Vasta myöhemmin kuvittelin mielessäni heidät pumppaamassa pienillä sormillaan varovasti matoja hymisten uui-uui-oi-he-rääppä pikku-pikku mato ja purskahdin hervottomaan nauruun.

Uusia kiinnostuneita

Todella mukavia uusia kiinnostuneita oli paikalla. Olikin ihanaa ehtiä rauhasa keskittyä uusienkin kanssa keskustelemiseen. Toivon hartaasti näkeväni usein heitä myös uudelleen!

Aika monelle Konventti oli ensimmäinen seuramme tapahtuma ja yhtä moni lupasi tulla tapahtumiimme vielä uudelleenkin. Oli erittäin palkitsevaa kuulla, että tapahtumamme palveli edelleen myös keskiaikaa tai sen harrastamista ennestään tuntemattomia ihmisiä. Sehän on tavoite, mutta kun on itsellä pää niin syvällä kukkapurkissa, että epäilee unohtavansa ottaa riittävästi huomioon myös ihan uudet harrastajat.

Kiitokset!

Suuret kiitokset Konventin kouluttajille. Meillä on uskomattoman taitavia ihmisiä jotka jaksavat aina epäitsekäästi luennoida ja kouluttaa. Olette upeita! Kaunis kiitos myös osallistujille. Te kaikki yhdessä teitte viikonlopustani unohtumattoman.

Serafina de Castillon

Tullutta palautetta

Kaarnalaivan talvi 04 -numerosta

"Nämä Kaarnalaivat ovat kyllä toinen toistaan upeampia lehtiä. Sitä ei vuoden mittaan tajuakaan kuinka paljon seurassamme tapahtuu. Vasta Kaarnalaivaa katsoessa taas muistaa, että käytiin tuolla ja tuollakin."

...

"Oli muuten ihan sikahieno kaarnalaiva! Kuvat olivat tosi upeita, varsinkin se Visbyn aamuyön kuva. Eräs uusi harrastaja oli erityisen innoissaan artikkeleista, kun niistä sai niin hyvän käsityksen siitä mitä me leireillä yms. oiken teemme. Itsellekin tuli taas hirveä hinku Lujikseen. Tosi upeaa työtä!"

...

"Luetutin Caarnalaivan sukulaisilla joulunaikaan ja saimme kovasti kehuja!"

"Kaarnalaiva muistuttaa minua siitä, miksi olen mukana tässä harrastuksessa. Lukiessa tulee oikein ikävä ihmisiä ja tapahtumia!"

...

"Cecilian pääkirjoitus oli mielestäni lehden parhaiten kirjoitettu juttu. Yhteisleirin ja Visbyn jutut olivat myös mielenkiintoiset. Lehdessä oli ihania kuvia varsinkin Pukkisaaresta."

...

"Juttelimme viime kärkeillä Kaarniksesta että se on niin hyvin tehty aviisi että sitä voisi vaikka laittaa tilattavaksi rahaa vastaan. Jutut ja kuvat on upeita. Lehti ei voisi olla enää parempi. Totesimme senkin että lehdessä näkyy selkeästi asussa tuo ammattilaisen kädenjälki."

...

"Hieno lehti kolahti tänään postilaatikosta. Kyllä te olette taitavia!"

Osallistu sinäkin lehden tekoon!

Aineisto toimitetaan päätoimittajan määrittelemien aikarajojen sisällä.

Teksti

Teksti sähköpostin liitteenä Word-tiedostona (tai .txt) ilman pakotettuja rivinlopetuslyöntejä (nk. enter-lyöntejä), tavuviivoja tai muita muotoiluja. Älä lähetä tekstiä sähköpostiviesti-

nä, sillä ohjelma luo pakkorivinvaihdot jotka on siivottava tekstistä käsin. Muistathan otsikon ja väliotsikot!

Kuvat

Korkearesoluutioisina pakaamattomina tai vähintään jpg high quality -kuvina. Kätevimmin sähköpostilla liikkuvat juuri jpg-kuvat.

Pidäthän huolta että kuvan resoluutio on riittävä. Perusohjeena voisi pitää resoluutiota 300 pixeliä / inch jolloin kuvaa voi käyttää 1/1 koossa. Huonolaatuisemmat tai liian pieniresoluutioiset kuvat printtaantuvat rakeisina. Älä rajaa kuvia valmiiksi!

Myös piirroksia otetaan vastaan!

Lisätietoja aineiston toimituksesta osoitteesta ladyserafina@hotmail.com

Kevään riemua kaikille!

Palautetta!

Mikä oli lehden paras artikkeli, mikä kiinnostavin juttu?
Miltä lehden ulkoasu näyttää, onko se selkeä ja mielenkiintoa herättävä?
Kirjoita palautteesi osoitteeseen ladyserafina@hotmail.com
Mielenkiintoa saatetaan vapaasti julkaista lehden tulevissa numeroissa,
tietenkin nimettöminä.

Elävä Keskiäika ry:n kotisivut: www.keskiaika.org
Tuliwirran pitäjän kotisivut: www.keskiaika.org/tuliwirta